

Arrest

nr. 141 103 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul.

U groeide op in de provincie Paktya, district Aryoub Zazi (Jaji) in het dorp Belawoot.

U bent Pashtoen van etnische origine.

Uw vader was lang geleden in Kabul bij de politie maar keerde terug naar Belawoot. U was toen nog erg jong.

Uw vader oefende sindsdien geen officiële job meer uit en behoorde in zijn latere jaren tot de ouderlingen van het dorp. Jullie hadden voldoende gronden. U moest toezien op het huishouden en de gasten ontvangen.

U bent gehuwd, zonder kinderen. Uw vrouw bleef in Afghanistan.

U verklaarde een broer te hebben die als vertaler voor de Amerikanen werkte. U verklaarde ook drie getrouwde zussen te hebben, waarvan er één in Kabul woont. Uw andere zussen wonen in het buitenland, namelijk in het Verenigd Koninkrijk en in de Verenigde Staten.

U verklaarde dat u uw land diende te ontvluchten uit vrees voor de Taliban nadat uw vader door hen werd vermoord en uitgelekt was dat uw broer als tolk voor de Amerikanen werkte.

U verklaarde dat uw vader de belangrijkste initiatiefnemer was voor de bouw van een meisjesschool in jullie dorp. De werkzaamheden op jullie land waren twintig dagen aan de gang toen uw vader werd gedood door de Taliban. U bevond zich op dat moment in het huis van uw schoonvader, verderop in het dorp. Na de begrafenis vertrok u naar Kabul naar het huis van uw zus.

Uw familie achtte uw leven in gevaar en na een maand ondergedoken te hebben geleefd bij uw zus besliste uw oom dat u het land diende te verlaten.

U reisde via Iran en Turkije verder via Griekenland en kwam na ongeveer twee tot drie maanden reizen in België aan, waar u op 2 januari 2013 een eerste asielaanvraag indiende.

U legde daarbij volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de tolkenkaart van uw broer en zijn werkcertificaat, de taskara van uw vader, zijn diploma en wapenvergunning.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 8 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 8 april 2014 een gelijkaardige beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 23 april 2014 diende u een tweede asielaanvraag in.

U verwees daarbij naar de problemen die u tijdens de eerste asielprocedure al uiteenzette. U herhaalde dat uw vader en uzelf de bouw van een meisjesschool steunden. Uw vader zou om die reden door de Taliban zijn vermoord. U stelde ook dat u, in tegenstelling tot wat het CGVS in de eerste weigeringsbeslissing opperde, onmogelijk in Kabul kon gaan wonen. μ

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u enkele nieuwe documenten neer. Het ging om zes foto's waarop onder meer de meisjesschool (in opbouw) te zien was en een brief van het Ministerie van Onderwijs, waarin uw vader bedankt werd voor het schenken van het stuk grond waarop zou worden gebouwd.

Het CGVS nam op 12 juni 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag.

Tegen deze beslissing bent u niet in beroep gegaan.

U verliet België en ging naar Italië. Uw vingerafdrukken werden er op 28 juli 2014 genomen.

De Italiaanse autoriteiten hebben u naar België teruggestuurd.

Op 27 januari 2015 werd u in Antwerpen betrappt op zwartrijden. U werd overgebracht naar het Gesloten Centrum te Merksplas, waar u op 4 februari 2015 een derde keer asiel heeft gevraagd.

U verwees in uw derde aanvraag nogmaals naar uw problemen met de Taliban.

U verklaarde dat uw leven in gevaar is en stelde dat u dit middels een dreigbrief van de Taliban kan staven.

U legde dit document evenwel niet voor tijdens uw derde asielaanvraag.

Het CGVS nam op 10 februari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag.

Uw repatriëring was voorzien op 16 februari 2015, maar gezien u verzet bood, kon deze niet uitgevoerd worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep op 19 februari 2015.

Op 25 februari 2015 diende u een vierde asielaanvraag in.

Hierin stelt u dat u nog steeds problemen heeft met de taliban en hierdoor vreest voor uw leven. Bijkomend legt u een dreigbrief van de taliban voor, documenten van de Italiaanse autoriteiten en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die uw familie met de taliban zou hebben gekend omwille van de werkzaamheden van uw broer als tolk en omwille van jullie engagement bij de bouw van een meisjesschool, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het CGVS nam al op 8 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire status en merkte daarbij onder meer op dat het niet aannemelijk is dat uw vader plannen had om een meisjesschool te openen in uw dorp van herkomst en dat u evenmin de activiteiten van uw broer als tolk voor de internationale troepen kon toelichten middels coherente en gedetailleerde verklaringen.

Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de activiteiten van uw vader, noch van uw broer, kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen met de Taliban die u ten gevolge van die activiteiten zou hebben ondervonden.

De RvV nam in het arrest van 8 april 2014 de argumentatie van het CGVS over.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag kwam het CGVS tot het besluit dat de door u neergelegde documenten (foto's, dankbrief) allerm minst konden overtuigen.

Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Naar aanleiding van uw derde aanvraag, dient opgemerkt dat u daarin nogmaals verklaarde dat uw leven in gevaar is en dat u door de Taliban wordt geviséerd.

Dit kon de eerdere appreciaties van de Belgische asielinstanties evenmin weerleggen. Het louter herhalen van uw asielmotieven kan de geloofwaardigheid ervan immers niet herstellen.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag nogmaals aanhaalt dat uw leven nog steeds in gevaar is door de taliban (vragenlijst punt 5), en dat deze verklaring volledig in het verlengde ligt van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, met name de dreigbrief van de taliban, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en is deze brief op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de Italiaanse documenten die u voorlegt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Immers, deze stukken handelen over het feit dat u in Italië een asielaanvraag indiende, nadat u reeds in België asiel aanvroeg. Hierna werd u door de Italiaanse autoriteiten teruggestuurd naar België.

Wat betreft de brief van uw advocaat, waarin zij stelt dat er bij het bepalen van een intern vluchtalternatief dient aangetoond te worden hoe een kerngezin of andere afhankelijke familieleden het intern vestigingsalternatief kunnen bereiken, en waarin tevens verwezen wordt naar een arrest van de RvV, dient opgemerkt dat ook deze opmerking geen nieuw element betreft in uw asielaanvraag aangezien de RvV zich inzake uw asielverzoek op dit punt reeds heeft uitgesproken in haar arrest van 19 februari 2015 (punt 2.9 – 2.11).

Bovendien dient, wat betreft de referentie die uw raadsman maakt naar het arrest 126.571, er nogmaals op te worden gewezen dat een arrest geen precedentswaarde heeft.

Bovendien wordt met deze stelling een voorwaarde toegevoegd aan artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, die noch door de wetgever, noch door de internationale rechtspraak of het UNHCR vereist wordt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen.

Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's.

Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld:

- (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen;
- (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en
- (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Uit uw verklaringen van 21 februari 2013 is gebleken dat u over een functionerend netwerk in Kabul, uw geboorteplaats, beschikt.

Immers, u stelde tijdens dat gehoor een zus in Kabul te hebben.

U verklaarde niet bij uw zus te kunnen blijven omdat die haar eigen familie heeft. Nochtans gaf u aan dat er voldoende nauwe banden zijn met uw zus: u zou er immers een maandlang verbleven hebben voor uw komst naar Europa (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.7) én uw zus zou u de nodige documenten voor uw asielaanvraag hebben bezorgd (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5).

U maakte het niet aannemelijk dat zij nu plots elke hulp aan haar broer zou weigeren.

Heden verklaart u dat het CGVS er tijdens de eerste asielprocedure ten onrechte van uitging dat uw zus in de stad Kabul woont.

U corrigeert en verklaart dat zij eigenlijk woonachtig is in Charasyab, een district van de provincie Kabul (DVZ, 07/05/2014, punt 15).

Dit is evenwel in strijd met uw eerdere verklaringen, toen u uitdrukkelijk zei dat uw zus in de wijk Karte Naw in Kabul woont (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.2).

De aanwezigheid van familie in de hoofdstad Kabul kan uw integratie aldaar faciliteren.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een gedegen opleiding genoten heeft. U liep naar eigen zeggen school tot de tiende graad (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5). U bent geletterd en begrijpt ook Dari, de tweede officiële taal in uw land van herkomst.

Uw familie blijkt bovendien financieel draagkrachtig. De vaststelling dat de kinderen in het gezin konden studeren, dat u zelf aangeeft dat uw familie over voldoende gronden beschikte en dat u naar eigen zeggen niet eens hoefde te werken om in het levensonderhoud van uw familie te voorzien (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.3), zijn hiervan een bevestiging.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande op 23 februari 2015 heeft vastgesteld dat er geen probleem van non-refoulement is, gezien u in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald heeft.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De raadsman van verzoeker verklaart ter terechtzitting dat verzoeker gerepatrieerd werd in de morgen van 16 maart 2015.

2.2.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A(2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de „bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, „wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.2.2. *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”*

2.3. De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus.

De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en aan hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch bij zijn vraag de bestreden beslissing te vernietigen *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*, noch bij zijn vraag de bestreden beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, §1, 3° van de vreemdelingenwet *“omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4”*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart 2015 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE